

hvert andet Aar overstryge med en Opløsning af Voks, man mener da endnu sikrere at kunne bevare dem mod mulig Overlast. Men under Vokset ligge Beviserne for, at de virkelig ere malede al-fresco og ikke i Kasein eller Tempera o. a. Materialer med Bindemidler i Farven, som nogle have paastaet.

De pompejanske Vægge ere altid inddelte i Felter; der findes et Fodstykke, svarende til vore Paneler, ca. 70 til 80 Centimeter højt, i Reglen i mørke Farver; dernæst selve Væggen, inddelt i store Felter, to, tre, fire efter Værelsernes Størrelse, udførte i stærke, ofte straalende Farver med Figurdekorationer i Midten, og endelig den øverste Del af Væggen, en Art høj Frise, udført med lette, livligt farvede Dekorationer paa hvid Grund.

Alle disse Inddelinger ere i Reglen indrammede af Ornament, i tarveligste Tilfælde af en omløbende Linie. I disse Ornament og Linier ser det øvede Øje altid Finpudsens Sammenføjninger, behændigt gjort umærkbare. Man ser, hvorledes alt har været beregnet paa at gøre eet Stykke af Væggen færdigt paa een Gang, for derpaa at bortskære det ubemalede Finpuds og fortsætte Arbejdet paa ny Tilpudsning den næste Dag, og saaledes skjule Sammenføjningerne i Rammerne om de Ting, som Øjet fortrinsvis vil søge. Da denne Tilpudsning skal gøres meget omhyggeligt, sinker den ofte Arbejdet, tager lang Tid og bliver derved bekostelig. Alene af disse Grunde vilde den aldrig blive anvendt til Vægmaleri, som ikke skulde være al-fresco. Tilpudsningerne blive saaledes et Hovedbevis for, at Freskoteknikken er anvendt, hvor de findes. I alle antikke Fresker gør en bestemt Arbejdsmaade sig gældende i Udførelsen. Først pudses et saa stort Stykke af Væggen, som med Rimelighed kan males samme Dag. Efter Finpudsens Paaføring males Hovedbundfarven, og ovenpaa denne males med det samme Ornament eller de kunstneriske Arbejder, Figurer og Dyr.

Men før selve Malingen af disse Motiver begynder, overføres Tegningen til dem paa Væggen. Dette gøres som Regel ved Hjælp af en Pren, en Benstift, og udføres saaledes, at Kartonen holdtes paa Væggen, medens Maleren med fast Haand tegnede Konturerne med Stiften. Naar Kartonen saa toges bort, stod hele Figuren aftrykket i den bløde Mørtel paa Væggen med en let fordybet Kontur. Disse indtrykkede Kalkeringer ere det andet Hovedbevis for, at Malerierne ere udførte al-fresco — paa den friske, vaade og bløde Mørtpuds —, thi hvis Væggen havde været tør, saa havde den ogsaa været haard, og man kunde ikke trykke i den, men kun ridse. Et Indrids i en tør Væg giver mange smaa, skarpe Brud paa begge Sider af den indridsede Linie, medens et Indtryk, en Kalkering ovenpaa Karton og paa blød, vaad Væg, giver en jævn fordybet Linie, uden Sprængninger langs Siderne. De indtrykkede Konturer kunne altsaa hverken findes paa Kalkmalerier, Temperabilleder eller Oliebilleder paa Mur, da alle disse ere udførte paa haard, tør Mur, men findes alene paa Freskobilleder.

Endnu et ydre Tegn paa anvendt Freskoteknik er Glatningen (ogsaa kaldt Glitningen) af den malede Flade eller Dekoration. Da man ikke i Udgravningerne har fundet Instrumenter, som særlig kunde egne sig til Glitning — og da man har fundet alle mulige andre Slags Instrumenter fra de groveste til de fineste, baade i Ben og Bronze —, saa maa man antage, at de gamle ikke havde noget særligt Instrument til Glitning. De rigeste Instrumentsamlinger fra Udgravningerne i Pompeji findes i Neapels Nationalmuseum og i Louvre. Men begge Samlinger har Oscar Matthiesen gennemsogt Stykke for Stykke, uden at finde noget saadant Instrument. Det kan derfor med Rimelighed antages, at de gamle have glittet paa samme Maade, som Glitning af vaade Murflader endnu udføres i Italien, nemlig med en smal Murske, af den Art, som ogsaa anvendes til finere Murarbejde. At man ikke kan glitte en tyndt paa-malet Farve paa haard Undergrund med et haardt Instrument, siger sig selv (det vilde blive en Uendelighed af Ridser), men at Glitning derimod kan gøre fortrinlig Virkning paa en elastisk Undergrund, er lige saa indlysende. Og Glitningen spiller i Freskomaleriet ikke alene en Rolle med Hensyn til Skønhed i teknisk Henseende, men tillige og i høj Grad for Holdbarheden, idet alle smaa, fremspringende Sandkorn glattes ned i Pudsen, og denne saaledes bliver mindre modtagelig for Smuds o. lign.; ligesom der heller ikke ved Rensning af Væggene kan rives noget Sandkorn af, da de ikke ere fremspringende. Men ligesom de gamle glittede Bundfarven, saaledes glittede de ogsaa de derpaa malede Ornament og Figurer efter Malingen. Som Bevis for den anden Glitning efter Fuldendelsen tjener, at en Bundfarve, over hvilken der er malet et Ornament, er hul i Planet, hvor Ornamentet senere er faldet af. Dette